

„смѣяхъ да продумамъ нѣщо хораты; не пушаше мя
„нигдѣ да ся проходя, токмо у църква, и то сасъ ня-
„кого священника!“

Най-послѣ слѣдъ тригодишенъ, тѣй да речемъ, затворъ Софроніевъ въ Видинъ у Калиника, тогози по-
дирни го направили Видински митрополитъ и бѣдни
нашъ затворникъ получилъ позволеніе да се върне на
епархія-та си. — Но тя прѣзъ това врѣме была разсы-
пана отъ Кърджалии-тѣ, „села не останаха, чловѣци
се разбѣгаха по Влашко и по други страни,“ а отъ друга
страна патрикана-та безъ да гледа на това, безъ да
обръне вниманіе, че Софроній по причина на Видинскіи
си затворъ четири години неможилъ ни една пара да
сѣбере отъ епархія-та си, искала отъ него да ѝ заплати
мирія-та си за тѣзи години за едно съ файда-та. И бѣ-
дни страдалецъ като видѣлъ, че не може да излѣзе на
глава сасъ тая епархія и сасъ тоя дългъ, минѣлъ въ
Влашко, гдѣ-то измолилъ отъ тамошни Господарь да
му извади отъ Цариградскіи синодъ *Парешисъ* сир.
осшавка. — „И освободихся“, свръша преосвященніи,
„отъ тѣя страхове и отъ тѣя временныя нужды. Имамъ
„обаче една скорбъ и боюся Бога, да мя не суди Богъ,
„като узѣхъ оное паство на рамена своя и оставихъ го,
„нѣ паки надѣю ся на Бога всемилостиваго, како го не
„оставихъ зарадъ почитаніе мое, нѣ отъ голѣмая нужда
„и отъ тяжкіи дългъ, що мя натовариха и що не вър-
„ватъ, како ся е разсыпалъ свѣтъ. За това ся трудя
„денемъ и нощемъ да испиша нѣколко книги по на-
„шему Болгарскому языку, та ако не бы възможно менѣ
„да еказувамъ имъ сасъ уста моя, да чуютъ отъ мене
„грѣшнаго някое полезное поученіе“

Този незлобивъ разсказъ на преосвященніи Соф-
роніи, кой-то по нѣкакво си чудо е былъ възнесенъ на
единъ отъ Българеки-тѣ тронове въ такова врѣме, ко-